

[Justitsministeren.]

mærkninger under førstebehandlingen af det tidligere forslag fra februar 1975.

Med hensyn til spørgsmålet om betingelserne for at kræve berigtigelse er forslaget ændret i forhold til tidligere og ligger nu tilsyneladende meget nær op ad den gældende ordning. På den anden side synes der stadig at være tilsigtet en udvidelse af retten til at kræve berigtigelse, men hvad denne udvidelse består i, er efter forslaget meget lidt klart. Jeg må derfor foreløbig stille mig skeptisk over for denne del af forslaget.

Lad mig til slut sige, at jeg trods disse forbehold finder, at der er adskillige værdifulde punkter i forslaget, og fra justitsministeriets side vil vi være parat til at bidrage til en afklaring af de spørgsmål, som måtte opstå under forslagets nærmere behandling i retsudvalget.

Ejler Koch (S):

Jeg skal blot på socialdemokratiets vegne erklære mig enig i de bemærkninger og kommentarer til lovforslaget, som justitsministeren kom med her. Vi erkender, at man fra kristeligt folkepartis side har været imødekommende i henseende til en række af de tidligere indvendinger, men jeg må samtidig erkende, at hvad angår det centrale punkt i forslaget, nemlig spørgsmålet om berigtigelses omfang, spørgsmålet om, hvorvidt man også skal kunne berigtige vurderinger og ikke kun faktiske forhold, har man ikke været så imødekommende, og derfor mener jeg ligesom justitsministeren, at vi må prøve på, om vi i retsudvalget kan nå frem til en enighed om det. En så omfattende udvidelse af berigtigelsesinstituttet som til at omfatte vurderinger vil jeg i hvert fald på indeværende tidspunkt nære mange betænkeligheder ved at medvirke til. Derimod er der andre af de mere tekniske detaljer, f. eks. om, hvordan berigtigelsen skal foregå, om oplysning om, hvor man skal klage, som vi vil se på med megen velvilje.

Holmberg (V):

Det er rigtigt, som det er blevet anført, at dette kristeligt folkepartis tredje forsøg med forslag til en lov om ændring af lov om pressens brug er meget moderat i forhold til især det første forslag, der førstebehandledes her i folketinget den 16. maj 1974, og det omar-

bejdede forslag, som var til behandling den 11. oktober 1974.

Nu er altså kristeligt folkeparti kommet med en modereret udgave af forslag til lov om ændring af pressens brug. Forslagsstillerne har åbenbart pænt lyttet til det, vi har sagt, og det skal de da ingen utak have for, men der er stadig en del tilbage, som vi er meget tvivlende over for, for at bruge ministerens sprogbrug.

Jeg udtrykte ved de to førstebehandlinger forståelse for forslagsstillernes principielle sigte: at sikre den såkaldte almindelige borger mod misbrug fra en presse, der naturligvis og måske i øget omfang må tage kommercielle hensyn ud over de mere idealistiske, der formuleredes af bladenes grundlæggere for årtier siden, og som endnu tages frem en gang imellem ved festlige lejligheder: jubilæer og mindedage, og desuden når f. eks. politikere begynder at rumle med tanker om nye presselove.

Men når jeg har sagt det, står jeg stadig ved den principielle forståelse for, at forslagsstillerne har følt sig inspireret til at fremsætte dette forslag, og der ligger tanker i forslaget, som mit parti godt kan tilslutte sig. Men jeg vil tilføje, at det absolut kræver en nøjere gennemgang, for det har en vis sammenhæng med bl. a. ytringsfriheden. Vi tager ikke her ved første behandling endelig stilling til, hvordan det skal udformes, og om vi i det hele taget vil stemme for lovforslaget, når det engang kommer til tredje behandling.

Men man kunne måske forestille sig — og det var måske mere relevant — at folketinget mere bredt drøftede hele presseloven. Man kunne også forestille sig — og det ved jeg der er nogle måske også fra mit eget parti der faktisk mener — at den nuværende lov er vidtgående nok, selv om den er fra 1938.

Som det vil være fremgået af det, jeg indtil nu har sagt, vil vi ikke afvise lovforslaget, men kigge nærmere på, hvordan presseloven i det hele taget skal være.

Det gælder jo al lovgivning, at der med mellemrum kan være behov for justeringer og reguleringer. Men revolutionære ændringer er der i denne henseende efter vores opfattelse absolut ikke behov for. Vi vil ikke være medskyldige i, at pressefolk og andre med god grund kan hævde, at folketinget